

Byl čtvrtek 15. srpna, rok po nejstrašnějším konfliktu v lidských dějinách, a v pražských Vršovcích se narodil pan Jaroslav Kronberger. Na své vzpomínky ze školy vzpomíná takto:

6:29-6:37

„My jsme byli ten poválečný ročník, takže tam bylo 1.A - 1.F, bylo tam moc dětí“

Po ukončení základní školy začal studovat na střední škole obor se silnoproudým zaměřením a poté nastoupil k povinné vojenské službě. První zaměstnání, ve kterém začal svou pracovní kariéru, byl PRŮMSTAV, ve kterém příliš dlouho nevydržel a nastoupil do Československé televize, kde byl / pracoval, působil, strávil 40 let. V roce 1968, kdy nastoupil do televize, ho ovšem čekal nemilý šok:

17:43-17:50

„Byl to obrovský šok, tak my jsme to v podstatě nečekali, že tohleto může přijít, protože to bylo naprosto nelogický“

Další velkou vzpomínkou byl zážitek při cestě z Tesly Hloubětín:

23:57-24:16

[zvuk dopravy viz odkaz 2]

„Byl problém třeba, když jsme jeli do té Tesly, tak jela kolona ruských aut a tanků a tohleto všeho a byl tam český, tenkrát příslušník veřejné bezpečnosti, řeklo by se

[zvuk píšťalky viz odkaz 3] [zvuk auta viz odkaz 4]

policej, kterej do té kolony vletěl a normálně je zastavil a nechal nás projet.“

Ohledně členství v KSČ pamětník říká, že si nechce hrát na hrdinu, protože byly opravdu situace, kdy se do té nenáviděné komunistické strany vstoupit muselo:

31:41-32:00, 32:09- 32:38

„Já si nechci hrát na hrdinu, já jsem vždycky upřednostňoval rodinu a tvoje maminka byla těžce nemocná, jako malý dítě, a já jsem pro ni měl prášky, který byly dovoz ze Švýcarska a byl to osobní dovoz na její jméno.“

„On na ní dělal nějakou kandidátskou práci, lékař v Motole a prostě ty prášky prosadil, já jsem je měl teda na její jméno konkrétně, jsem dostal vždycky nějaký balení, ne od něj, ale z nějaký prominentní lékárny a musím říct, že kdyby tenkrát za mnou někdo přišel, abych podepsal spolupráci s STB a vstoupil do strany, tak bez váhání bych to udělal.“

Pád komunistického režimu pan Kronberger hodnotí tak, že v roce 1989 měli všichni radost z revoluce a že se tak nějak národ semkl: / Z revoluce v roce 1989 měli podle pana Kronbergera všichni radost a národ se semkl

38:22-38:43

[potichu začíná hrát hudba, viz odkaz 1]

„No tak v každém případě jsme z toho měli všichni obrovskou radost, já konkrétně teda taky, protože bylo to, jak jsi říkal jestli jsem Ti dobře rozuměl nadechnutí. Ano. Bylo to uvolnění, že už snad konečně bude dobře a nějak to vypadalo, že je to na dobrý cestě.”

Z natáčení demonstrací si odnesl zážitek přímo z Václavského náměstí:

39:22–40:10

„Ještě před tou generální stávkou, že jsme tam přijeli s tím přenosovým vozem a tam ty lidi se normálně rozestoupili, nechali nás projet, pak jsme začli tahat ty kamery a kabely a tam byl postavenej teda podstavec pod tu kameru, jsme ji na to postavili a zjistili jsme, že nám chybí kus toho kabelu a to bylo v davu lidí, jsme říkali, kluci potřebujeme ještě metr popotáhnout a začli jsme za to tahat a najednou ten dav začal skandovat: POTŘEBUJEME KABEL! A najednou ten kabel sám přišel. Jsme říkali no tak ještě metr, se začalo zase skandovat: JEŠTĚ METR! Takže to bylo opravdu zase velice příjemný prostředí a lidi byli k sobě otevřený.”

Z nastolení demokratického režimu měl radost, mj. také kvůli tomu, že byl v práci konečně doceněný. V současné době je v důchodu a užívá si života, budoucím generacím by doporučil toto:

68:30-68:48

„Nejdůležitější je používat rozum a vlastní hlavu, protože tím že je tady takovej obrovskej přísun informací, tak je potřeba se v tom nějak probrat a dokázat odlišit co je účelová záležitost a co je pravda a co je významný a co ne.”

Odkazy:

<https://www.youtube.com/watch?v=8IzKWTcK1po&feature=youtu.be>

https://www.youtube.com/watch?v=41FE_5JtJus

<https://www.youtube.com/watch?v=vmS67wmyrQ>

<https://www.youtube.com/watch?v=Gvdg3crpEKg>